

затова очитѣ имъ сж малко отворени. Онѣзи хора, които гледатъ само на физическото, тѣхнитѣ очи сж отворени и валчести. Когато кажатъ за нѣкого, че е „ачигьозъ“, разбираме човѣкъ съ отворени очи за този свѣтъ. Такива хора, дѣто и да влѣзатъ, дѣто и да сж, всѣкога сж съ отворени очи. Каквото и да учатъ тѣ, каквито хора и да станатъ дали набожни ще станатъ, дали учени хора ще станатъ, дали писатели ще станатъ очитѣ имъ сж всѣкога отворени. Слѣдователно, ние чертаемъ нашия пѣтъ по своитѣ очи. Тѣ сж символи, емблеми, които трѣбва да четемъ, за да изправимъ живота си. Лицето е една написана карта, по която ние трѣбва да прослѣдимъ тоя дълъгъ пѣтъ на нашето битие. Не мислете, че слѣдъ единъ животъ ще отидете въ небето. Не, вие имате да минавате великъ океанъ. Като го минавате, ще учите. Вие ще се спрете на единъ малкъ островъ и пакъ ще продължавате пѣтя си. Но докато прѣминете този голѣмъ океанъ, трѣбва да имате карта, да знаете пѣтищата прѣзь които ще прѣминавате. Чудни сж нѣкои хора, като мислятъ, че ангелитѣ ще дойдатъ и ще ги взематъ на небето съ параходъ. То е много хубаво, но когато човѣкъ започналъ да слиза въ материята, духтъ е миналъ по инволюционенъ пѣтъ и послѣ е взелъ да се възкачва, да върви по еволюционенъ